

УДК: 619:615.5+636.7

О. О. Тригуб, магістр

Т. В. П'ятикопov, здобувач вищої освіти СВО «Магістр»

М. І. Гаращук, Л. В. Корейба, кандидати ветеринарних наук, доценти

Дніпровський державний аграрно-економічний університет, м. Дніпро

e-mail: lyudkorFLK@gmail.com

РОЗПОВСЮДЖЕННЯ УРАЖЕНЬ ШКІРИ У СОБАК І КОТІВ В УМОВАХ КЛІНІКО-ДІАГНОСТИЧНОГО ЦЕНТРУ «РАНЧО» МІСТА ДНІПРО

Вступ. Серед поширених захворювань у собак і котів особливий клопіт доставляє шкіряний покрив. З кожним роком шкірні захворювання у дрібних тварин є одним із найпоширеніших серед тварин. Найчастіше до цього призводить порушення годівлі, зміни екології довкілля, відсутність активного моціону, не завжди доцільне використання тварин у комерційному спаровуванні і отриманні генетично-неповноцінного потомства. Ці чинники сприяють виникненню та закріпленню патологічних станів, багато з яких супроводжуються шкірними проявами [1-6].

Вивчення хвороб шкіри у дрібних домашніх тварин, у зв'язку із значною поширеністю, різністю і складністю дерматологічних проблем, представляється досить актуальним.

Мета дослідження. Метою нашої роботи було вивчити причини виникнення, розповсюдження та особливості прояву уражень шкіри у собак і котів в умовах клініко-діагностичного центру «Ранчо» міста Дніпро.

Матеріал і методи дослідження. Матеріалом для дослідження слугували дрібні домашні тварини (в основному собаки і коти), які поступали до клініко-діагностичного центру з ураженнями шкіри. Для постановки діагнозу у власників тварин збирали анамнез, обов'язково враховували породу, вік та стать тварин. Проводили загальне клінічне обстеження тварин з ретельним оглядом шкіри. З метою підтвердження діагнозу робили додаткові дослідження. До них відносили поверхневі і глибокі зіскоби шкіри, трихограму, цитологічне дослідження.

Результати дослідження. Аналіз даних амбулаторних журналів показав, що впродовж 2017-2019 р.р. у собак і котів реєструвались такі ураження шкіри як: блошиний дерматит – 4 (36,3%) випадків; кормова алергія – 2 (18,2%); алергічний дерматит – 1 (9,1%); мокнуча екзема – 2 (18,2%); себорей – 2 (18,2%) (рис.1).

За навколораневих екзем на шкірі відмічали кірочки засохлого ексудату та склеєного ним волосся. Гнійний ексудат був сірим із різким запахом. Шкіра навколо рани, внаслідок постійного подразнення виділеннями, була мацерованою, червоною і мала виразки. Слід

відмітити що запальний процес був обмежений і можна було чітко описати його межі при клінічному дослідженні.

Аналогічну клінічну картину ми реєстрували і за розвитку отитів, де ексудат подразнював епідермальний покрив внаслідок чого на ньому формувался екзематозний процес, який розташовуючись навколо раковини внаслідок розвитку гострої запальної реакції призводив до появи значного свербіжу, що в свою чергу ще більше ускладнював патологічний процес.

Місцями локалізації екзем у тварин були дорсальна поверхня носу, вушні раковини, шия та ділянка кореню хвоста. За екземи на плантарній частині кінцівок у тварин поверхневий шар шкіри був здертим. На ранніх стадіях відмічали незначні еритематозні ураження та більш рідку шерсть. Надалі виникали пухирці з прозорим ексудатом, які через дві доби лопались і з них витікала рідина.

Слід відзначити, що у котів, на відміну від собак переважно шкірними хворобами були дерматити, серед яких більшість спричинялася укусами бліх.

Причинами екзем та дерматитів були ускладненні отити, що супроводжувались значною гнійною ексудацією, внаслідок чого, на поверхні шкіри, навколо раковин відмічали розвиток ускладнень на ранніх стадіях. Спочатку вони характеризувалися появою навколоранової екземи. Якщо тварині не надавали відповідного ефективного лікування, на більш пізніх стадіях процес ускладнювався дерматитом. Реєстрували випадки розвитку екзем у собак внаслідок запущеного параанального аденіту.

Надалі нами було з'ясовано сезонність виникнення шкірних захворювань у собак і котів. На рисунку 2 видно, що пік захворюваності припадає на весняно-літній період, це може свідчити про те, що в ці пори року тварини піддаються атаці паразитів під час вигулу у парках, чи просто на вулиці, і в цей час у тварин виникають дерматити паразитарної етіології.

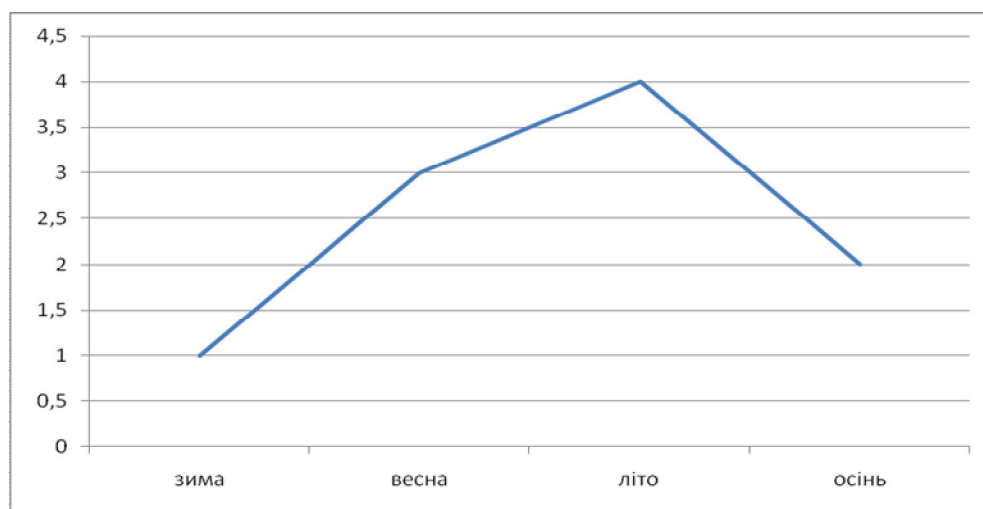

Рис. 2. Сезонність виникнення шкірних захворювань

Восінь-зимовий період більше зустрічались дерматити пов'язані з кормовою алергією чи себореєю.

Провівши аналіз записів в амбулаторних журналах відмітили, що до захворювання екземою були схильні такі породи як: німецька вівчарка, такси, добермани; кормовою алергією вражались мопси та йоркшенські тер'єри.

До блошиного дерматиту сприйнятливі різні види тварин, які не оброблялися протипаразитарними препаратами і мали доступ по подвір'я. Здебільшого це собаки змішаних порід, які утримуються у вольєрах чи на цепному утриманні.

Навесні, внаслідок активізації статевої активності у некастрованих тварин досить часто виникають травми, а зокрема рани, які при відсутності лікування також є причиною появи навколоранових екзем. За ран у тварин, внаслідок постійного подразнення ранової

поверхні шерстю, набувало розвитку реактивне запалення, яке перебігало за гіперергічним типом і супроводжувалося значною ексудацією.

Висновки. 1. В період 2017-19 років в умовах клініко-діагностичного центру «Ранчо» міста Дніпро серед шкірних захворювань у собак і котів реєструють блошиний дерматит, мокнучу екзему (18,2%), кормову алергію (18,2%), себорею (18,2%) та алергергічний дерматит (9,1%).

2. Основними причинами екзем та дерматитів у собак та кішок були алергічні реакції та ускладнення таких хвороб як отити, рани, параанальні аденіти, хвороби печінки.

3. Для дерматитів було характерно запалення глибоких шарів шкіри із її некрозом, нагноєнням, свербіжем; характерні облісілі ділянки, гіперемія шкіри, еритеми на морді тварин, скуповдження шерсті та еритематозні вогнища на носі й вухах.

Екземи характеризувалися послідовним розвитком стадій еритеми, папули, пустули, везикули, виразки і нагноєння.

Література

1. Загальна ветеринарна хірургія / [Панько І.С., Власенко В.М., Издепский В.Й. та ін.]. Біла Церква, 1998. 259 с.

2. Загальна ветеринарна хірургія / Борисевич В.Б., Поваженко І.О., Братюха С.І. та інш. – К.: Вища школа, 1992. 287 с.

3. Лукьяновский В.А. Болезни кожи и подкожной клетчатки у собак / В.А. Лукьяновский // Ветеринария. № 3, 1995. С. 23–34.

4. Медведев К.С. Болезни кожи собак и кошек / К.С. Медведев. К.: Вина, 1999. 137 с.

5. Спіцина Т.Л. Розповсюдження хвороб шкіри у собак в умовах клініки ветеринарної медицини Жовтневого та Бабушкінського районів м. Дніпро /Т.Л. Спіцина, Л.В. Корейба, С.М. Іванців //Вісник ЖНАЕУ, 2017. Т. 3. № 2 (63). С. 164-167.

6. Спеціальна ветеринарна хірургія / [І.С. Панько, В.М. Власенко, А.А. Гамота та ін.]; За ред. І.С. Панька. Біла Церква; БДАУ, 2003. 416 с.

УДК 636.7.09:616.61-07

В. В. Файда*, **Зарицький С. М.** здобувачі вищої освіти СВО «Магістр»
Полтавська державна аграрна академія, м. Полтава
e-mail: rock-star.1@outlook.com

ДІАГНОСТИКА СОБАК ЗА ПІЕЛОНЕФРИТУ

Вступ. В процесі змін умов життя людини, змінювались і умови утримання та годівлі собак. Незбалансована, часто надмірна годівля, малорухливий спосіб життя, неконтрольоване застосування лікарських засобів, зокрема антибіотиків, сприяє виникненню та розвитку внутрішніх хвороб тварин ускладнених розвитком мікрофлори [1].

Серед внутрішніх хвороб собак особливе місце займає патологія нирок, особливо піелонефрит, який не завжди супроводжується вираженими клінічними ознаками. Іноді дане захворювання перебігає без клінічних проявів впродовж тривалого періоду [2].

В останні роки значна кількість науковців приділяє увагу захворюванням органів сечової системи [1-3]. Встановлено, що піелонефрити виникають як вторинне захворювання внаслідок розвитку різних патологічних процесів у органах сечовою та статеві систем. Незважаючи на значну кількість досліджень собак за піелонефриту питання розробки діагностичних критеріїв захворювання залишаються актуальними.

* Науковий керівник – кандидат ветеринарних наук, доцент П. П. Шатохін